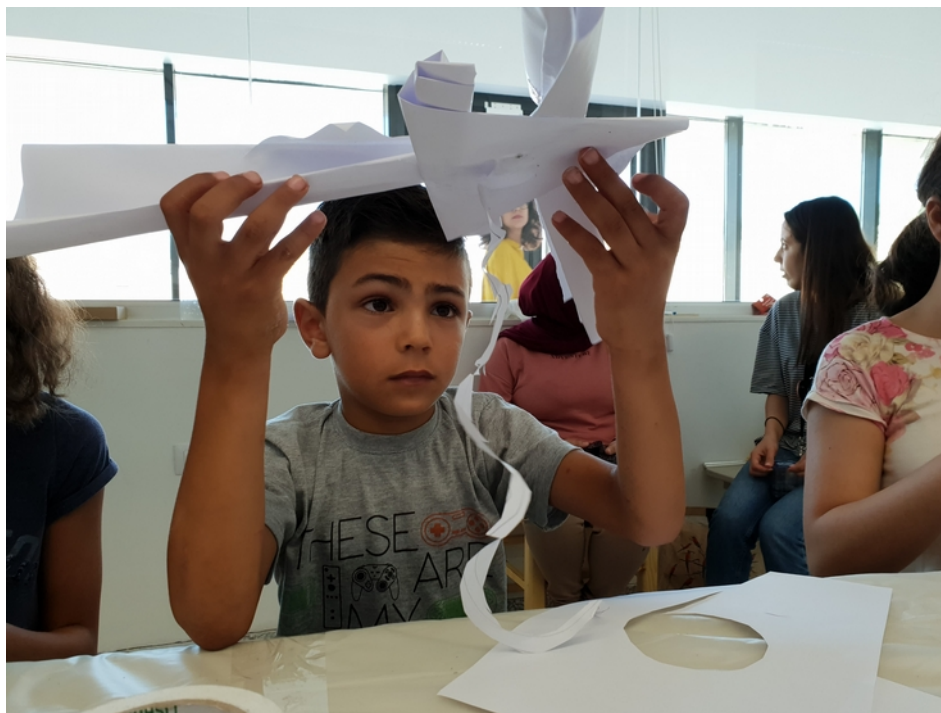

BLOG BEZOEK ZOMER 2019

DEEL 1

Het is het begin van een drukke zomer voor Hope. Er zijn veel geweldige plannen en we zijn super enthousiast. Op het programma staan deze zomer: een zomerkamp voor getalenteerde jeugd in Gaza gegeven door een team van professionele kunstenaars, een zomerkamp voor breakdancing, een sculptuur van de Nederlandse kunstenaars Rob Voerman, vele zomeractiviteiten in de Open Studio en een land-art project in samenwerking met het Palestijns Museum in Birzeit (omgeving Ramallah).

<https://www.palmuseum.org/language/english>

Mijn bezoek begon met dit laatste project. Het Palestijns Museum is het eerste museum voor hedendaagse kunst in Palestina. Op dit moment loopt er een grote tentoonstelling, "Intieme Terrains", Deze tentoonstelling gaat in op de problematiek rond het Palestijnse landschap. Met deze tentoonstelling als uitgangspunt, hebben we het plan opgezet om een land-art en poëzie workshop te geven. In deze workshop boden we kinderen de gelegenheid om na te denken over hun relatie tot het landschap om hen heen en om hun omgeving en op een nieuwe manier te bekijken. We legden daarin de nadruk op de relatie tussen aarde, persoonlijke verhalen en samenleving. Om de relatie tussen gedachten en het landschap uit te dragen, gebruikten we zowel beeldende kunst als poëzie in deze workshop.

Een ander ander uitgangspunt in dit project was het versterken van de verbinding tussen de kinderen in Gaza en de Westbank. Deze kinderen leven allemaal in Palestina maar zijn van elkaar gescheiden door muren en checkpoints.

Om deze verbinding tot stand te brengen in dit project is besloten om dezelfde workshop in zowel Ramallah als in Gaza te geven. De twee workshops werden gefilmd en zullen samen één kunstfilm vormen die de overeenkomsten, maar ook de verschillen toont tussen de beleving van een kind in de heuvels van Ramallah of aan de kustlijn van Gaza. De film zal te zien zijn in het Palestijns Museum en op verschillende websites en locaties in en buiten Palestina.

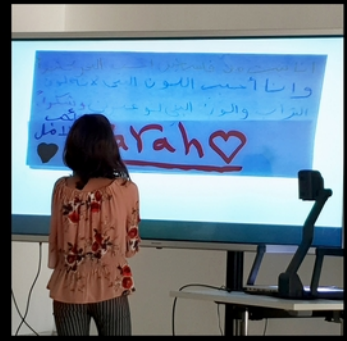
Om het concept van het Palestijnse landschap echt te begrijpen, moet je Palestijn zijn. Daarom hebben we op beide locaties Palestijnse kunstenaars gevraagd om samen met mij dit project uit te voeren. In Ramallah waren dit beeldend kunstenaars Manal Mahamid en dichter Badr Othman in Ramallah en in Gaza waren het beeldend kunstenaars Mumen Khalifa en Mahmoud Alhaj samen met dichter Maher Dawood.

Het eerste onderdeel in Ramallah was echt geweldig! We gaven introducties over land-art, experimenteerden met verschillende technieken, hielden sessies creatief schrijven en creëerden een openlucht "museum" met 4 grote kunstwerken op en met het land. Het eerste wat we creëerden waren huizen gemaakt van stenen met zilveren deuren en ramen. Door huizen te plaatsen, claimden we het land als het onze. Wanneer de zon reflecteerde op de zilveren stenen, leek het net alsof er licht scheen uit deze huizen. Daarna maakten we klei van de aarde en gebruikten we die om vier woorden te tonen die de kinderen het meest belangrijkst vonden. Met meel maakten we een contrasterende achtergrond voor deze woorden. Meel komt voort uit het land en voedt de mensen en voor velen uit de groep deed het hen denken aan hun moeders die thuis vers brood bakken. Vervolgens maakten de kinderen kleine iconen van het land en plaatsten deze in een "rivier". Het idee was dat hun afbeeldingen wegdrijven naar de zee die voor de meeste van deze kinderen bijna onmogelijk te bereiken is. Voor het laatste project gebruikten de kinderen stro en afval om hun gezicht in een tuinnet te weven. Het net werd vervolgens in de lucht gehangen boven het hek zodat de gezichten uitkeken over het weidse landschap van Palestina. We sloten de week af met een openbare presentatie waarin een bezoek aan de kunstwerken werd gecombineerd met het voordragen van de gemaakte gedichten.

De kinderen genoten echt van het verkennen van het land en het leren van nieuwe manieren om materialen te gebruiken en om na te denken over hun omgeving. Hoewel het vreselijk heet was, hadden we echt een geweldige tijd samen. We hebben veel geleerd en een aantal prachtige kunstwerken gemaakt. De foto's spreken voor zichzelf.

Volgende blog uit Gaza!

DEEL 2

Na een paar dagen in Ramallah om alles af te ronden, ben ik in Gaza aangekomen. Het is altijd geweldig om hier terug te zijn en alle mensen te ontmoeten die ik de afgelopen jaren zo goed heb leren kennen. Ze zijn net begonnen met de zomerkampen en organiseren dagelijks activiteiten voor ongeveer 400 kinderen. Wauw!

Er zijn veel nieuwe ideeën en iedereen werkt hard. Het hele gebouw is gevuld met geluiden van blije kinderen.

Met het team van de Open Studio ben ik begonnen met het maken van Kamishibai-theaters. Dit is een oude Japanse techniek waarbij je een papieren theatertje gebruikt om verhalen te vertellen. De kinderen vonden het geweldig en het team kan deze techniek op veel verschillende manieren gebruiken. De rest van de week probeerden we deze techniek uit in een aantal verschillende vormen en functies.

Hoe vaak ik hier ook ben geweest, het blijft toch schokkend wanneer je een groep schijnbaar blije meisjes zie die leuk bezig zijn verhalen over hun leven te tekenen en je dan beseft dat die tekeningen ook bommen en vernielde huizen bevatten.

Na het weekend was het tijd om te beginnen met het Gaza-gedeelte van het land art project. We hielden hetzelfde schema aan als in Ramallah maar hebben de activiteiten aangepast aan de kinderen, de locatie en het team. In Gaza werkte ik samen met twee kunstenaars uit de Open Studio en een dichter genaamd Maher Dawood.

De eerste dag maakten de kinderen kennis met land art door middel van presentaties, schrijfoefeningen en het onderzoeken van nieuwe mogelijkheden met bekende materialen. Vanaf dag twee vertrokken we elke dag met een busje naar een buiten locatie.

Het was echt kokend heet, maar de kinderen hier bleken zeer weerbaar en hadden, ondanks dat we in "de woestijn" werkten, een geweldige tijd.

We hebben veel met de kinderen gesproken over hun omgeving en hoe ze zich daarmee verbonden voelen. Ze zochten naar hun favoriete stenen en deelden daar hun gedachten mee en ze onderzochten veel verschillende materialen en manieren om van niks toch iets moois te maken.

De twee onderwerpen die in de discussies steeds naar voren kwamen, waren de zee en het reizen (wat voor deze kinderen onmogelijk is). Geïnspireerd door deze gesprekken hebben we besloten om samen een boot en een vliegtuig te bouwen. In de zeilen van het schip hingen de kinderen blaadjes waarop ze kleine gedichtjes hadden schreven. Van takjes en afvalmateriaal maakten ze poppen van zichzelf en plaatsten deze in de netten alsof ze werden opgevisst door een visser.

Nadat we een vliegtuig uit stenen hadden gevormd, schilderden de kinderen allemaal hun naam op een versierde steen en plaatsten deze stenen op de plekken waar de ramen zouden zijn. Zo was er voor elk kind een stenen stoeltje in dit stenen vliegtuig. Een van de meisjes keek naar dit vliegtuig dat nooit zou opstijgen, spreidde haar armen en deed alsof ze zelf een vliegtuig was. Het enige wat werkelijk door de lucht vloog, was een drone die die dag extra laag kwam overvliegen om te zien waar we mee bezig waren.

Het afsluitende gesprek met deze groep was indrukwekkend. Niet alleen was het doel van deze workshop helemaal aangekomen (het verbonden zijn met je omgeving en de mogelijkheden zien van wat er zich om je heen bevindt), maar ze leken ook echt waarde te hechten aan deze les en deze nieuwe manier van kijken.

Een meisje zei dat de nieuwe locatie haar eerst angstig maakte, maar door de omgeving te verkennen en er iets moois in te maken voelde ze zich nu comfortabel. Er was ook een jongen met een moeilijke thuis situatie. Zijn vader had zijn moeder achtergelaten met de kinderen, zonder inkomen. De armoede en verantwoordelijkheden die daarbij komen, wogen zwaar op deze 12-jarige jongen. Hij vertelde ons dat hij deze hele week niet aan deze problemen had gedacht en zich echt gelukkig kind gevoeld.

Een project als dit kan de praktische problemen van deze kinderen niet oplossen, maar het heeft zeker waardevolle inzichten gegeven voor de toekomst en een boost van positieve energie om het zware leven hier een beetje lichter te maken.

Een beter resultaat hadden we niet kunnen wensen en ik ben echt dankbaar dat ik deel heb mogen uitmaken van deze ervaring.

Als afsluiting wil ik het team van kunstenaars (zowel in Ramallah als in Gaza) heel erg bedanken. Het was door onze hechte samenwerking dat we deze geweldige weken hebben beleefd, dat we zo veel van elkaar hebben geleerd (zowel van de kunstenaars als van de kinderen) en we dit geweldige resultaat hebben bereikt. Shukran!

